

Chuỗi thời gian

Lên 10

Người đàn ông ấy đi vào cuộc đời mẹ như thế nào, tôi không được biết. Tôi chỉ biết khi ông bước chân vào nhà tôi, trời đã hoàng hôn.

Hôm ấy, mẹ tôi đi làm về rất muộn, như thường lệ, tôi nhào vào lòng mẹ với một lô một lốc chuyện để vùi, để kể... Nhưng mẹ không đón tôi bằng vòng tay ấm áp thân quen như thường lệ. Tôi ngược nhìn và bắt gặp tia mắt của mẹ đầy bối rối...

Người đàn ông đứng sau lưng mẹ mỉm cười, gật đầu chào tôi với vẻ thân thiện. Ngay lập tức, tôi co người cảnh giác, trực giác mách bảo tôi không thể nào là người để yêu thương!

Trùng hợp làm sao, hôm sau vào lớp, cô giáo cho đề tập làm văn "Em hãy tả bố của em". Thay vì tả ông bố đẻ ra mình, tôi đã làm bài văn như thế này :

"Ngày hôm qua, lúc trời vừa sẫm tối, mẹ em đi làm về, có dẫn theo một người đàn ông. Em thấy ông này hơi lạ, cứ nhìn em mỉm cười để làm quen, dù biết rằng em không hề thích quen với ông ta. Có ông ta, mẹ em cũng dường như đổi khác, cứ hết nhìn em, lại nhìn sang ông ta, có vẻ như đang canh chừng cả hai vậy.

Em thấy khó chịu thế nào ấy, nên xin tiền mẹ đi mua bánh ăn. Ông ta vui vẻ móc tiền ra cho em, số tiền ấy rất lớn, em chưa bao giờ có nhiều như vậy. Em chào mẹ rồi ra khỏi nhà. Bố thực của em thì không nên nói đến nữa, còn ông này thì em chẳng bao giờ gọi bằng bố. Vì vậy, em không có ai để tả. Khi nào em có một người bố đáng hoàng thì em mới tả được".

Tôi được 2 điểm cho bài văn, cô giáo nhìn tôi, mắt hoe hoe đỏ.

Đêm về, mẹ đọc bài văn của tôi, rồi ngồi mãi bên bàn.

Khi tôi mơ màng ngủ, giọt nước mắt nóng hổi của mẹ rơi xuống mặt làm tôi choàng tỉnh.

... Người đàn ông ấy không bao giờ trở lại.

15 tuổi

Tôi bỏ học đã ba hôm nay, rồi mới "thông báo" cho mẹ biết. Mẹ ngồi lặng người, nhìn tôi, tôi cười rất "lạnh":

- Mẹ cần gì quan tâm tới con, đúng không? Mẹ yêu ai, cần ai thì tự mẹ biết đấy, con không cần phải nói. Con cũng chẳng cần đi học để làm gì. Bắt đầu ngày mai con đi làm, tự nuôi thân con. Mẹ cứ đi lấy chồng đi cho khỏe!

Mẹ tôi không trả lời. Trả lời sao được khi tôi nói quá đúng?

Thời gian gần đây mẹ lại quen với một người đàn ông nữa. Trời ơi, tôi thù ghét những người đàn ông đó, thù ghét đến tận xương tủy, rồi tôi căm hận luôn cả mẹ. Tại sao mẹ cần có một người đàn ông xa lạ, trong khi mẹ đã có chúng tôi?

Trưa hôm sau mẹ về, tôi đang vui trong chăn, mồ hôi túa ra như tắm, mẹ kéo tấm chăn ra, nhìn tôi dụi dằm:

- Đi rửa mặt đi con, rồi ăn cơm với mẹ.

Tôi nhìn mẹ, định nhắm mắt tiếp tục ngủ. Mẹ lại nói nhỏ nhẹ:

- Mẹ đã đến trường xin phép thầy chủ nhiệm... Mai con đi học tiếp đi. Mẹ hứa là chỉ sống vì các con.

20 tuổi

Mẹ lại đợi cửa đến 12 giờ khuya! Tôi càu nhàu: "Sao mẹ không ngủ trước? Con đã nói là con đi chơi với bạn mà!". Mẹ cười nhẵn nại: "Mẹ không ngủ được, biết thì biết vậy nhưng mẹ vẫn cứ lo lo... Ngoài đường bây giờ bao nhiêu là chuyện nguy hiểm".

Tôi định bảo mẹ lo sợ viễn vông, nhưng lại thôi. Thời gian gần đây tôi có bạn, đêm nào sau giờ học thêm Anh văn, tôi cũng đưa Kim về, rồi ở lại xem hết chương trình tivi mới trở về nhà mình. Vậy mà đêm nào cũng thấy mẹ thức chờ!

Mẹ chừa tôi tô chè, tôi ngồi ăn, mẹ nhìn với vẻ mặt rạn rở "Mẹ biết con thích chè này nhất, nên mẹ nấu đó". Tôi quan sát mẹ dưới ánh đèn, từ lâu rồi tôi không nhìn mẹ tỉ mỉ như thế. Mẹ cười "Mẹ già rồi phải không? Tóc bạc nhiều lắm, nhưng kệ nó, mẹ không nhuộm đâu, con lớn thì mẹ già đi là phải rồi".

Nụ cười của mẹ làm cho khuôn mặt mẹ thêm nhiều vết nhăn. Tôi hốt hoảng "Mẹ đi nhuộm tóc đi mẹ. Mẹ đâu cần phải già con vẫn lớn kia mà!".

Mẹ không trả lời. Tôi nhìn mẹ ... buột miệng: "Hay mẹ đi lấy chồng đi, sống một mình buồn lắm! Tội con giờ lớn cả rồi!". Mẹ cười lớn: "Mẹ chỉ còn chờ đến ngày được bế cháu nội, cháu ngoại thôi!".

Tôi lặng đi. Thời gian khắc nghiệt, trong đó có sự đồng lõa của tôi, đã cướp đi của mẹ tất cả.

Quốc Duy (ĐHKT)